Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-1 У-8811/12
Дана 16.01.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Сузане Гудураш, председника већа, Станимирке Лаловић и Гордане Сукновић Бојаџија, чланова већа, уз учешће судског саветника Славице Благојевић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." доо, из ..., ... бр. ..., кога заступа Владимир Огњановић, адвокат из Београда, Браће Вучковић бр. 20, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе за игре на срећу бр. 424-01-52/2011-02 од 31.05.2012. године, у предмету одузимања одобрења, у нејавној седници већа, одржаној дана 16.01.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Управе за игре на срећу бр. 424-01-52/2011-02 од 31.05.2012. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем туженог у тачки 1. диспозитива, наведено је да се одузима одобрење за приређивање посебних игара на срећу правном лицу „А.А." доо, са седиштем у ..., ... бр. ..., ПИБ ..., на аутоматима који се налазе на локацији у Београду, К. О. ..., ... бр. ..., издато решењем Управе за игре на срећу, бр. 424-02-52/2011-02/66 од 17.04.2012. године. У ставу 2. диспозитива решења је наведено да се одобрење одузима даном достављања овог решења. У ставу 3. диспозитива решења је наведено да је решење коначно у управном поступку.

У тужби поднетој Управном суду дана 05.07.2012. године, тужилац оспорава законитост решења туженог, због повреде правила управног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је оспорено решење неправилно и незаконито, јер странци није дата могућност да учествује у управном поступку, па су на тај начин повређене одредбе члана 39. Закона о општем управном поступку, а повређено је и право тужиоца из члана 125. истог закона, јер је тужилац онемогућен да оствари и заштити своја права и интересе, што је даље онемогућило тужиоца да изнесе своје наводе и предложи доказе на шта има право у смислу члана 127. цитираног закона. Сматра да такве повреде правила поступка су разлог да суд поништи оспорено решење и реши у спору пуне јурисдикције. Истиче да је првостепени орган био у обавези да од РГЗ прибави ново уверење о раздаљини објеката, јер је само катастар надлежан да изда уверење којим се утврђује раздаљина између кладионице – аутомат клуба и образовне установе. Из тих разлога је и погрешно утврђено чињенично стање, којим је првостепени орган утврдио да раздаљина између Средње школе за ..., у улици ... бр ... до кладионице – аутомат клуба "А.А." у улици ... бр. ..., износи 174,14 м, иако је из Уверења Службе

за катастар непокретности Београд 2, утврђена удаљеност од 206,52 м. Даље наводи да, ако је постојала разлика између Уверења РГЗ и налаза и мишљења вештака, првостепени орган је био дужан да утврди неспорно чињенично стање, што у конкретном случају подразумева усаглашавање налаза вештака и Уверења РГЗ. Истиче да погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање има за последицу погрешну примену материјалног права на које се првостепени орган позива у уводу побијеног решења. Првостепени орган наводи да је чланом 83. Закона о играма на срећу („Службени гласник РС“, бр. 84/04, 85/05 и др. Закон и 95/10), прописано да удаљеност аутомат клуба и кладионица од образовних установа не може бити мања од 200 м, што је нетачно, јер је одредбом тог члана превиђено да најмања потребна удаљеност износи 150 м, па тужилац испуњава услове за рад на предметној локацији. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом на поновни поступак и одлучивање или да, после одржане расправе, одлучи у спору пуне јурисдикције, тако што ће усвојити жалбу и поништити решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је навео да је тужиоцу, Управа за игре на срећу одобрила приређивање посебних игара на срећу – аутоматима, решењем бр. 424-01-52/2011-02 од 03.03.2011. године, са роком важења од три године, односно до 03.03.2014. године. Иамјући у виду одредбе члана 134. став 1. и члана 122. став 2. Закона о играма на срећу („Службени гласник РС“, бр. 88/11), Управа Града Београда упутила је дана 05.04.2012. године Министарству финансија – Управи за игре на срећу допис бр. 021-02-00006/2012-01, уз који је као прилог достављен списак локација на територији града Београда, где се приређују посебне игре на срећу на аутоматима и клађење, за која су извршена накнадна мерења удаљености објеката у односу на најближе образовне установе, захтевајући при том пороверу истих. Као предмет провере нашао се и аутомат клуб привређивача овде тужиоца на локацији К.О. ..., улица ... бр. ..., за коју је Управа Града са достављеног списка тврдила да не испуњава законске услове у погледу законом прописане минималне удаљености. Даље наводи, како је тужиоцу одобрено приређивање посебне игре на срећу решењем бр. 424-01-52/2011-02/66 од 17.04.2012. године на основу достављаног решења Службе за катастар непокретности Београд 2, 02 бр. 952-3-8356/11 од 02.11.2012. године, то се Управа за игре на срећу обратила РГЗ дописом бр. 02-02-00006/2012-02 од 05.04.2012. године, ради провере наведене удаљености. Како од РГЗ није добила одговор односно потврду о удаљености назначеној у уверењу од 02.11.2011. године, које је тужилац доставио као доказ о удаљености за локацију у ... бр. ..., Управа за игре на срећу ангажовала је по службеној дужности судског вештака и на основу сачињеног налаза и мишљења сталног судског вештака геодетске струке Станојевић Драгољуба од 28.05.2012. године, утврдила да удаљеност Средње школе за ..., у улици ... бр. ..., Београд, К. О. ..., у односу на кладионицу/аутомат клуб „А.А.” доо ..., ... бр. ..., Београд, износи 174,14 м. Из наведеног произилази да је Управа за игре на срећу вршећи надзор над применом важећег Закона о изграма на срећу предузела све потребне радње и утврдила да је спорна удаљеност мања од прописане законом, па је решење туженог од 31.05.2012. године у целини правилно и на закону засновано, предлаже да се захтев тужиоца одбије као неоснован и обавеже тужилац на плаћање трошкова насталих вођења судског спора.

Решавајући овај управи спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, оспореног решења и списа предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списа предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је тужиоцу Допунским решењем Министарства финансија - Управе за игре на срећу бр. 424-01-52/2011-02/66 од 17.04.2012. године, које је тужени погрешно означио под бројем 424-02-52/2011-02/66, тужиоцу одобрено приређивање посебне игре на срећу – клађење на локацији у Београду, К. О. ..., ... бр. ..., а на основу уверења Службе за катастар непокретности Београд 2, 02 бр. 952-3-8356/11 од 02.11.2011. године, из ког произилази да је удаљеност кладионице/аутомат клуба „А.А.” доо у односу на најближу образовну установу 206,52 м. Имајући у вуду иницијативу Градске управе Града Београда, тужени орган је по службеној дужности вршећи надзор над применом закона у смислу одредбе члана 122. Закона о изграма на срећу („Службени гласник РС“, бр. 88/11), покренуо поступак провере и на основу налаза и мишљења судског вештака геодетске стуке Б.Б. од 28.05.2012. године, утврдила да удаљеност – која представља најкраћи безбедни пешачки пут од најбилиже ивице зграде образовних устнаова (основних и средњих школа до улаза у објекат, у којем се приређују игре на срећу), Средње школе за ... у ул. ... бр. ..., у односу на кладионицу/аутомат клуб „А.А.” доо, ... бр. ..., износи 174,14 м. На основу утврђеног чињеничног стања, тужени орган је закључио да тужилац није поступио у смислу одредбе члана 134. став 1. Закона о играма на срећу („Службени гласник РС“, бр. 88/11), јер је измена на удаљеност мања од оне која је прописана одредбом чланом 83. Закона о играма на срећу („Службени гласник РС“, бр. 84/04... 95/10), у складу са којом удаљености аутомат клуба и кладионица од образовних установа (основних и средњих школа), не може бити мања од 200 м. Са изнетих разлога донета је одлука као у диспозитиву, с тим што је констатовано да је решење коначно у управном поступку у смислу одредбе члана 64. Закона о изграма на срећу („Службени гласник РС“, бр. 84/04... 95/10).

Међутим, оваква одлука туженог органа се, за сада, не може прихватити јер је донета уз повреду правила поступка која је била од утицаја на решавање ове управне ствари.

Наиме одредбом члана 9. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), прописано је да се пре доношења решења странци мора омогућити да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја на доношење решења (став 1.); решење се може донети без претходнхог саслушања странке само у случајевима у којима је то законом допуштено (став 2.).

Имајући у виду наведено и цитирану законску одредбу, по оцени суда тужиоцу није омогућено учешће у првостепеном поступку, на шта се оправдано указује тужбом. Ово стога, што је чињенично стање у предметном управном поступку утврђено на основу налаза и мишљења судског вештака геодетске струке Б.Б. од 28.05.2012. године, при чему у списима нема доказа да је тужиоцу омогућено да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења у конкретном случају. Како је оспорено решење донето применом одредбе члана 192. став 1. Закона о општем управном поступку, што значи да није донето у скраћеном поступку, а није у питању случај када се решење може донети без претходног саслушања странке у складу са одредбом закона који то допушта по оцени суда, на описани начин тужени орган је повредио начело саслушања странке прописано одредбом члана 9. наведеног закона, будући да је био дужан да странци у поступку омогући да заштити и оствари своја права и правни интерес.

У поновном поступку тужени орган је дужан да донесе нову и на закону засновану одлуку, при чему је везан правним схватањем суда и примедбама суда у погледу поступка, у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу

одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган отклони у поновном поступку.

Са изложеног, применом одредбе чална 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучено је као у ставу 1. диспозитива ове пресуде.

Одлуку као у ставу 2. диспозитива ове пресуде суд је донео применом одредбе члана 66., 67, и 74. Закона о управним споривима и сходном применом одредбе члана 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 55/14), имајући у виду да је тужба у овом управном спору уважена и оспорено решење поништено, односно да тужени орган у овом управном спору није успео.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 16.01.2015. године, III-1 У-8811/12

Записничар
Славица Благојевић,с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС